

Bogár László: Az egészség építése

2014 október 30. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Képes vagy egészséget építeni? Ebben a kérdésben három olyan hétköznapi szó szerepel, amelynek mélyebb jelentését már csak ritkán érezzük át.

A magyar nyelvben, ha azt akarjuk kérdezni, hogy meg tudsz-e valamit tenni, akkor többnyire úgy mondjuk, hogy

„képes vagy rá?”, vagyis hogy felépült-e benned, a képzeleted „vetít?vásznán” a képe valaminek, ami még nincs, de lehetne. Az egészség szavunk talán az összes nyelv közül a legpontosabban fejezi ki annak a filozófiai paradoxonnak a lényegét, amit az öreged? Schopenhauer úgy fogalmazott meg: „Az egészség nem minden, de egészség nélkül minden semmi.” Az egészség nem minden, mert annál is több, a lételjesség maga.

Az építeni szavunkkal kapcsolatban talán már egyáltalán nem is érezzük át, hogy építeni annyi, mint éppé, egészsé, lét-teljessé tenni, mert aki épít, az szakrális aktust hajt végre. Íme, három teljesen hétköznapi fogalom, és valamennyi hibátlanul ?rzi nyelvünk ?si szakrális mélyszerkezetének, létértelmezési rendszerének minden alapvet? jellemz?jét. Ha pedig „összeolvassuk”, és az így létrejöv? kérdés valóban azt firtatja, hogy képesek vagyunk-e egészséget építeni, akkor az elmúlt évtizedek, a ma, és különösen a jöv? magyar társadalmának legsúlyosabb kérdéséhez jutunk el.

Azt, hogy mekkora is az itt felsejl? dráma, jól jelzi az OECD nev? nemzetközi szervezet felmérése, amely komplex egészségmutató alapján próbálta sorba rendezni harmincnégy tagországát. A komplex mutató egyt?l tízíg terjed? skálán helyezte el ezeket az országokat, és nem meglep?, hogy az els? helyen Japán áll gyakorlatilag tíz ponttal, szoroson utána Svájc, majd a három mediterrán ország – Olaszország, Spanyolország és Franciaország –, valamint Ausztrália következnek, ezek mind kilenc és tíz pont közötti értéket értek el.

A sor másik végén a legrosszabb komplex egészségmutatóval bíró országok állnak két pont alatti értékkel, vagyis ez ötös skálán az „elégtelen” osztályzatú „tanulók” csoportja. Ezek: Törökország, Mexikó, Szlovákia – és a legvégén Magyarország. Törökország és Mexikó egyaránt két pont körüli eredménnyel, Szlovákia 1,6 ponttal, Magyarország viszont mindössze 0,4 ponttal áll a legeslegutolsó helyen! Ehhez a drámához járul hozzá még az is, hogy ezen belül az észak-magyarországi régió komplex mutatója 0,0 (!), vagyis az OECD-n belül a legrosszabb, még Északkelet-Anatólia és a mexikói Chihuahua tartomány katasztrófális mutatóit is alulmúlja.

Elgondolkodtató az Amerikai Egyesült Államok gyenge helyezése is, harmincnégy ország közül a huszonhetedik helyen áll, a komplex pontszáma 5,7-et tesz ki. Mindez azért megdöbbent?, mert mind az egy f?re es? egészségügyi kiadások terén, mind az egészségügyi kiadások GDP-n belüli arányát tekintve az Egyesült Államok

toronymagasan vezet. Mindez azt jelenti, hogy valószínűleg messze a legrosszabb mértékben hasznosítja az egészségügyre fordított összegeket, vagyis egységnyi egészségügyi ráfordítás itt mutatkozik meg a legkisebb egészségnyereségben. Az Egyesült Államok komplex egészségmutatóját olyan országok is megelőzik, mint Szlovénia, Görögország vagy Chile, holott ezek az országok arányaiban sokkal kevesebbet fordítanak egészségügyre, mint Amerika. Nem is beszélve Dél-Koreáról, ahol arányai-ban ugyan alig az egyharmadát költik az egészségügyre, mint az Egyesült Államokban, mégis a tizenegyedik helyen végzett.

Az első helyezett Japán, illetve az élbolyba tartozó Olaszország és Ausztrália az OECD-átlagnál is kevesebbet költ egészségügyre, mégis a világ legjobb egészségmutatóit mondhatja magáénak. Látható tehát, hogy az egészség „ügye” és az egészségügy csak részben fedi egymást. Minden ezzel kapcsolatos kutatás azt látszik alátámasztani, hogy az egészségügyre fordított összegek, egyáltalán maga az egészségügyi rendszer csak legfeljebb tíz százalékban „felelős” az adott népesség általános egészségi állapotáért. A fennmaradó kilencven százalékban ott vannak a genetikai determinációk, a természeti, fizikai környezet állapota és az adott emberi közösség lelki, erkölcsi, szellemi összetartó erői, együttérzés, odafordulás, együvé tartozás, egyszerűen a szeretet mikrostruktúrái. És ha arra a súlyos történelmi drámára keressük a választ, hogy miként juthattunk a legrosszabb helyre, akkor az okok ezekben a mélystruktúrákban keresendők. Egységünk megrendülésének valószínű okai ugyanis olyan létrétegekben találhatók, ahová nem szívesen hatolnak le a rendszerváltó elitiek, és az őket kiszolgáló elemzők, mert itt szerfelett kényes és kellemetlen összefüggésekkel kellene szembesülni.

Máig sem válaszoltuk meg kielégítően, hogy az európai egészségtrendekről való brutális „lefordulásunk” miért a hetvenes, nyolcvanas és kilencvenes években következett be, éppen akkor, amikor – legalábbis látszólag – biztató irányba haladtak a folyamataink. Szembesülni kellene azzal, hogy a hetvenes évektől a rejtett struktúrákban már javában zajló valószínű rendszerváltás mindmáig történelmileg az egyik legpusztítóbb korszakot nyitotta meg. Márpedig amíg ezzel nem szembesülünk, addig esélyünk sincs helyzetünk javítására.

Bogár László – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lajkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu]]>

Ajánló

